

Slid, det, her præsteres. Og det vil man have skulde foregaa til en Pris, som ligger under den forholdsvis beskedne Timeløn, som betales af private Arbejdsgivere! Det forekommer mig et ganske urimeligt og meningsløst Krav at stille til disse Arbejdere. Jeg forstaar ikke, at man ikke langt snarere paaskønner den Arbejdsvillie og Arbejdssiver, som heldigvis findes i langt de største Kredse indenfor Arbejderne.

Venstres Ordfører udtalte, at der ikke i de tyndt befolkede Egne i Midtjylland fandtes nogen Arbejdsløshed. Jeg vil anbefale det ærede Medlem at aflægge et Besøg i Egnen omkring Gludsted Plantage i Palsgaard Skovdistrikt og tale med den Egns Befolkning. Der hersker i Øjeblikket den største Mistillid og Fortvivelse der, fordi man ikke ved, hvor man skal finde Arbejde, Arbejdet i Statsskovene foregaaer kun i ringe Udstrækning, og andet Arbejde kan ikke anvises. Nu har en Del faaet Arbejde ved Bryrup-Banen; men standser det Arbejde nu, er der ingen Mulighed for at skaffe andet. Der er overordentlig mange Steder ogsaa i Midtjyllands tyndt-befolkede Egne, hvor der er en talrig Stab af arbejdsløse, som kun har et eneste Ønske, og det er, at de ved deres Hænders Arbejde kunde faa Lov til at tjene til Familiens Underhold. Enhver Bestræbelse, der gaar i den Retning, skulde altid herindefra møde Velvillie og Forstaaelse.

Jeg synes, det er et rimeligt Krav, at Folk beder om at faa Lov til at arbejde til deres eget og Familiens Underhold, og jeg vil sige til den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, der mente at kunne tillade sig at fremsætte den Anskuelse, at de Udtalelser, som mit Partis ærede Ordfører (Stauning) fremsatte i Gaar, og hans Medvirken i denne Sag var dramatiske Scener, at det vidner i høj Grad om manglende Forstaaelse af Arbejderklassens Kaar. Hvis den ærede konservative Ordfører vil se dramatiske Scener af den sørgeligste Art, kan han gaa omkring i de arbejdsløses Hjem, hvor det meste af det rørlige Indbo er raseret for derigennem at skaffe de fornødne Midler blot til at faa Føden. Klæder vil jeg slet ikke tale om. Ser man indenfor de Arbejderhjem, hvor Forsørgeren har været arbejdsløs i en Aarrække, er den Garderobe, som disse Familier raader over, saa sparsom, at den daarlig er i Stand til at dække det allermest fornødne. Det er en Flothed, som vistnok kun en konservativ Ordfører kan tillade sig, at

afvise dette med en saadan Flovse som at det er at opføre dramatiske Scener, naar man gør sig til Talsmand for at skaffe de arbejdsledige, der vil arbejde, Arbejde, for at de derigennem kan forsørge deres Familier. Den Moral, der staar bagved en saadan Udtalelse, giver jeg ikke ret meget for.

Jeg har fremsat disse Udtalelser for at vise, at Villien til at iværksætte Arbejder er saa udpræget til Stede indenfor Socialdemokratiet overalt, hvor det kan virke paa dette Omraade, og da først og fremmest i Kommunalbestyrelserne. Desværre er den samme Villie ikke til Stede indenfor mange Kommunalbestyrelser, hvor Regeringspartierne har Flertal og Ansvar. Hvis man i Amtskommunerne i noget højere Grad, end Tilfældet hidtil har været paa mange Steder, vilde medvirke til at skaffe Arbejde, kunde der sikkert være udført adskilligt Arbejde, og der kunde være beskæftiget mange flere Arbejdere, end Tilfældet har været. De fleste Købstadkommunalbestyrelser har anstrengt sig til det yderste, men de har ikke altid mødt den rette Forstaaelse indenfor den høje Regering og de Partier, der har Bestemmelsesretten, naar det gælder Statens Pengemidler.

Jeg vil slutte med at anbefale til Vedtagelse den Dagsorden, der er stillet af mit Partis Ordfører; men jeg vil gerne tilføje, at for mig er det ikke Dagsordenens Ordlyd, der er det afgørende. For mig er det afgørende dette, at der snarest muligt foretages noget virkningsfuldt for at faa Arbejde sat i Gang. Der har været talt nok om dette Spørgsmaal, jeg synes, det kunde være paa Tide, at der blev handlet, og jeg vil derfor sige, at hvis en anden Vej maaske kunde føre til et Resultat, saa er Dagsordenens Ordlyd ikke for mig Hovedsagen. Men jeg synes, at den Dagsorden, som mit Partis Ordfører har fremsat, i enhver Henseende viser de Veje, som man fra Socialdemokratiets Side vil gaa, og hvis man blot fra Regeringens Side vil vise en Smule Forstaaelse af Arbejderklassens Kaar, saa vil jeg henstille, at man i Stedet for at stille sig som den højtærede Indenrigsminister i Gaar og som Venstres Ordfører i Dag — for ikke at tale om de Konservatives Ordfører — endnu en Gang tager under velvillig Overvejelse at skaffe Arbejde til de arbejdsledige og give dem en saadan Løn for deres Arbejde, at de kan forsørge deres Familier. Jeg tror, at man derved ikke alene vil bidrage til at yde Ret og Skel paa dette Omraade